

amíg vele nem találkozol.“ — A szerző a középkor-végi szerzeteséletnek és a keleti titokzatos csillagjósolásnak érdekes szálaiból szövöi meséjét, melybe a magyar viszonyok, a fő és köznemesség széthúzása, Hunyadi hősiességének erőfeszítései is szerényen beleilleszkednek. A könyvet élménnyé teszi a szerzőnek kegyeletes lelkesedése a „szürke barát“, és honmentő missziója iránt.

Visy József.

Manniger Vilmos: A sebészet diadalmja. Budapest, Franklin-társulat, 1938. „A Búvár könyvei“ sorozat VII. kötete. 66 kép és 36 tábla.

Általános kulturtörténeti keretbe foglalt munka, melynek minden egyes fejezete egyúttal a természettudományok fejlődéstörténetének is egy-egy izgalmasan érdekes fejezete. Speciális címe ellenére is közérdekű munka, mely különösen a természettudományi beállítottságúak részéről tarthat érdeklődésre számot.

A könyv első részében a sebészet multját ismerteti az őskultúráktól egészen a mult század derekáig. Felvonultatta előttünk az ősi ázsiai művelődési középpontok, a görögök, a rómaiak, a renaissance, az újkor sebészeti ismereteit és az alkalmazott természettudományok ezen részletkérdéseit igen ügyesen az egyes korok mindenkor kultúrállományába illeszti bele. A mű második fele a jelenkor sebészeti problémakörének kialakulását és annak legújabb állását, eredményeit ismerteti, amennyire ezt a művelt laikus ismeretszükséglete megkívánja és ismeretköre lehetővé teszi. De a szakember számára is sok érdekeset mond a szerző és nagy érdeme, hogy igen áttekinthető problémafejlődési összegezéseket nyújt. A munka utolsó része a jövő lehetőségeit taglalja és itt kitér a hormonális hatások és a sebészet kapcsolataira is.

Ismételten hangsúlyoznunk kell, hogy Manninger munkája közérdekű mű és különösen azok fogják szívesen olvasni, akik érdeklődéssel kísérik a természettudományok különböző ágának, problémaköreinek fejlődését.

Uherkovich Gábor.

Udvarhelyi Károly: Magyarország földrajza az iskolában és szülőföldismertetés. (A Gyakorló Polgári Iskola könyvtára. Szeged, 1938. 230. oldal.)

Valamennyien, akik középső fokozatú földrajzoktatással foglalkozunk, égető hiányt érezünk olyan földrajzi tankönyvnek, amire nyugodt lélekkel rámondhatnánk: jó. Van olyan mű, amelyik ugyan megfelel a modern földrajztudomány követelményeinek, de mint tankönyv nem alkalmazható az iskolákban, a legtöbbször azonban selejtes módszertani szempontokért feláldozza a lényegét s így válik a földrajztanár kezében rákényszerített eszközzé a nélkül, hogy lelkileg tankönyv és tanár közt a legcsekélyebb kapcsolat fennállna. A földrajzi tankönyv kérdése természetesen összefügg a forrongó, vajdó, új kifejezési formákat és módszereket kereső *geográfiai tudománnyal*, ismételjük: összefügg, azonban a földrajztudományban már-már örvendően oszladozó köd nem lehet mentség arra, hogy a szakbeli iskolakönyveink egyiptomi mumiák módjára túléljék — főleg *felfogásukban* — korukat s útját állják egyik-másik fiatalabb földrajzoktató tanítási célkitűzéseinek.

Ilyenféle gondolatsorba kell beillesztenünk Udvarhelyi könyvének megjelenését. A *tehetséges fiatal szerző* már több alkalommal adta bizonyosságát *képességeinek*; érthető, hogy legújabb műve is számos gondolatot ébreszt, megfigyeléseket, megjegyzéseket szül és bizonyára a szakirodalom is tüzetesen meg fogja vizsgálni. Éppen ezért jónak látjuk rögtön előjáróban megadni a *tiszteletet a könyv számára* azzal, hogy megállapítjuk értékeit. Ezek szerint dicsérőleg kell meglátnunk a törekvést a jobb és alaposabb földrajzoktatás felé, *el kell ismernünk* az író végtelen szorgalmát